

men jeg ansaa dette for Lapperier i Forhold til det væsentlige, at vi dog fik noget ud af selve Sagen.

Ordføreren (Zahle): Hvis det ærede Medlem ikke havde billiget Betænkningen, saaledes som den til sidst kom til at foreligge, havde det dog ikke været urimeligt, om det ærede Medlem, saaledes som det ofte sker, havde taget Forbehold i saa Henseende, men det ærede Medlem har ikke taget det mindste Forbehold. Ærede Medlemmer af Udvalget ville erindre, at vi have haft temmelig haarde Kampe med det ærede Medlem inden for Udvalget, thi det var jo først meget sent, at det ærede Medlem opgav sin Modstand mod selve Forslaget, og da det ærede Medlem, som jo er en noget stridbar Natur, længe havde bekæmpet Forslagene, gav han sig derefter til at bekæmpe Betænkningen. Til sidst blev det for trættende for Udvalget, og saa blev det overladt til mig arme Menneske at søge at komme til Rette med det ærede Medlem om Betænkningen, og jeg er sikker paa, at alle Medlemmer af Udvalget tænkte: Det er skam en haard Post, vi der have givet dette Medlem at skulle forhandle om Betænkningen og dens Indhold med det ærede Medlem, som i Dag angriber mig. Det gjorde jeg imidlertid, og jeg gik ogsaa denne Skærsild igennem, men det var først, efter at det ærede Medlem meget nøje havde gennemgaaet hvert enkelt Ord, som var optaget i Betænkningen at det ærede Medlem bestemte sig til at sætte sit Navn under Betænkningen. Hverken jeg eller noget Medlem af Udvalget har derfor haft nogen Grund til at tro, at Betænkningen i dens endelige Affattelse ikke var fuldt ud billiget af det ærede Medlem, som i Dag udtaler sin Misbilligelse af den. Jeg synes i det hele, at det er noget sent, at det ærede Medlem er kommet i Tanker om hele denne Sag, og da det ærede Medlem er saa personlig mod mig, at han endogsaa beskylder mig for at prale, finder jeg, at jeg undtagelsesvis kan tillade mig en saadan Bemærkning som den, at da 2den Behandling var færdig, kom det ærede Medlem hen til mig personlig, takkede mig for den Maade, jeg havde talt paa, og erklærede, at det er saa-

ledes, en Ordfører skal tale, han skal tale sagligt, han skal føre Forhandlingerne saaledes, at de saglige Spørgsmaal, som vedrøre Lovforslaget, kunne blive belyste, og at Tvilsspørgsmaal mulig kunne blive løste. Saaledes mente det ærede Medlem, at jeg havde ført Forhandlingerne ved 2den Behandling, og det takkede han mig for. . . (*Dalsgaard*: Han sagde det, men han mente det ikke!) . . .

Formanden: Det er ikke ønskeligt at private Samtaler blive dragne frem her i Tinget, men jeg indrømmer, at der i dette Tilfælde har været særlig Anledning til at gøre det.

Ordføreren (Zahle): Uden denne særlige Anledning vilde jeg heller ikke have gjort det, men det ærede Medlem har to Gange beskyldt mig for at have pralet. Saa sagde det ærede Medlem til Begrundelse af sin Beskyldning mod mig for at have pralet, at jeg havde rost Udvalget, men det var naturligvis særlig mig, som skulde indkassere Rosen for de Forbedringer, jeg mente, der var foretagne ved Forslaget. Jeg maa dertil svare, at hvad jeg end kan have ment, har jeg i alt Fald ikke sagt det, og ligesom jeg troede — hvad jeg nu ikke mere tror efter den Afbrydelse, et æret Medlem kom med — at jeg kunde holde mig til det ærede Medlems Ord, og at han mente, hvad han sagde, maa jeg bede det ærede Medlem at holde sig til, hvad jeg siger og ikke underskyde mig Meninger, som jeg ingen Sinde har udtalt. Jeg har ingen Sinde tillagt mig større Ære for eller større Andel i dette Lovforslags Tilvejebringelse end Udvalgets øvrige Medlemmer. Forslaget foreligger som Udvalgets, jeg staar som Ordfører for hele Udvalget, og jeg har altid i enhver Udtalelse, jeg har fremsat om dette Lovforslag, omtalt det som Udvalgets Arbejde.

Finansministeren (Hørring): Jeg skal ikke blande mig i den Diskussion, som har fundet Sted mellem den ærede Ordfører og det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen), men da det ærede sidstnævnte Medlem udtrykkelig fremhævede, at den Forandring, som er